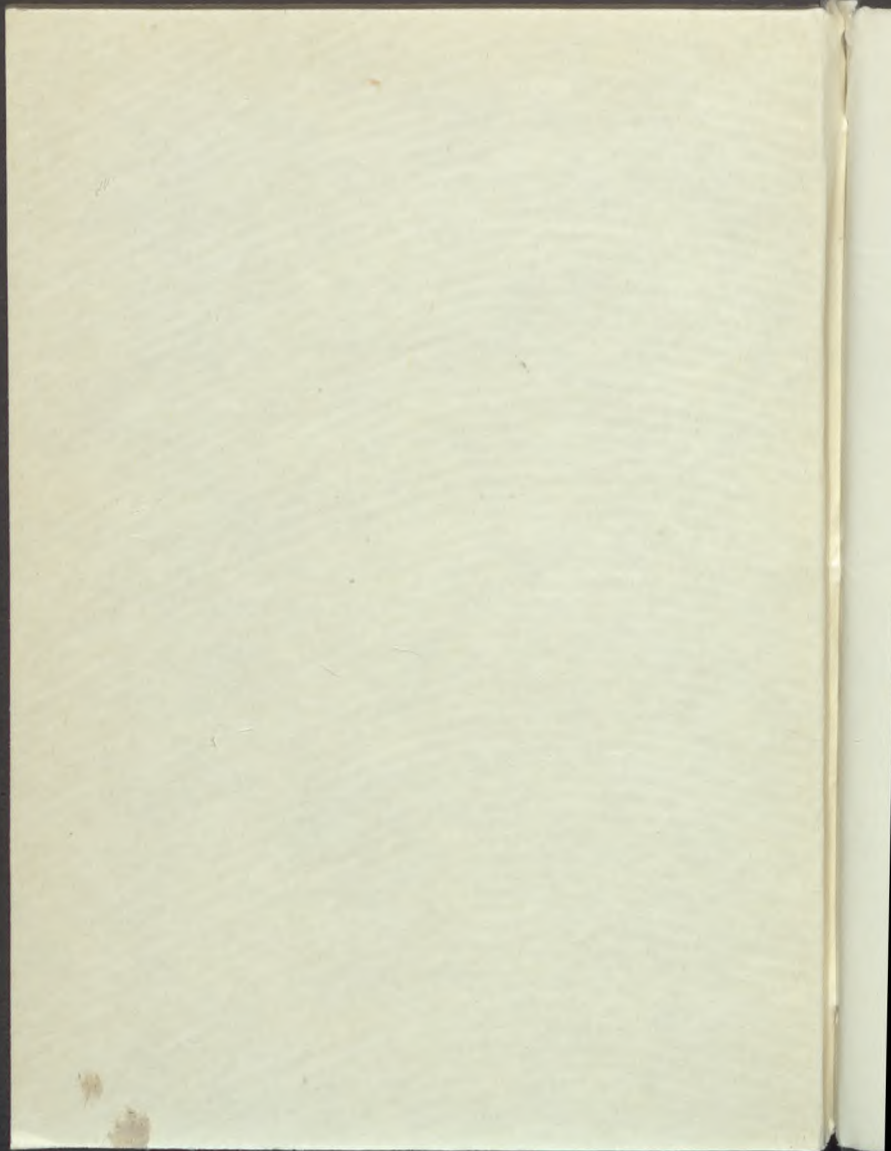
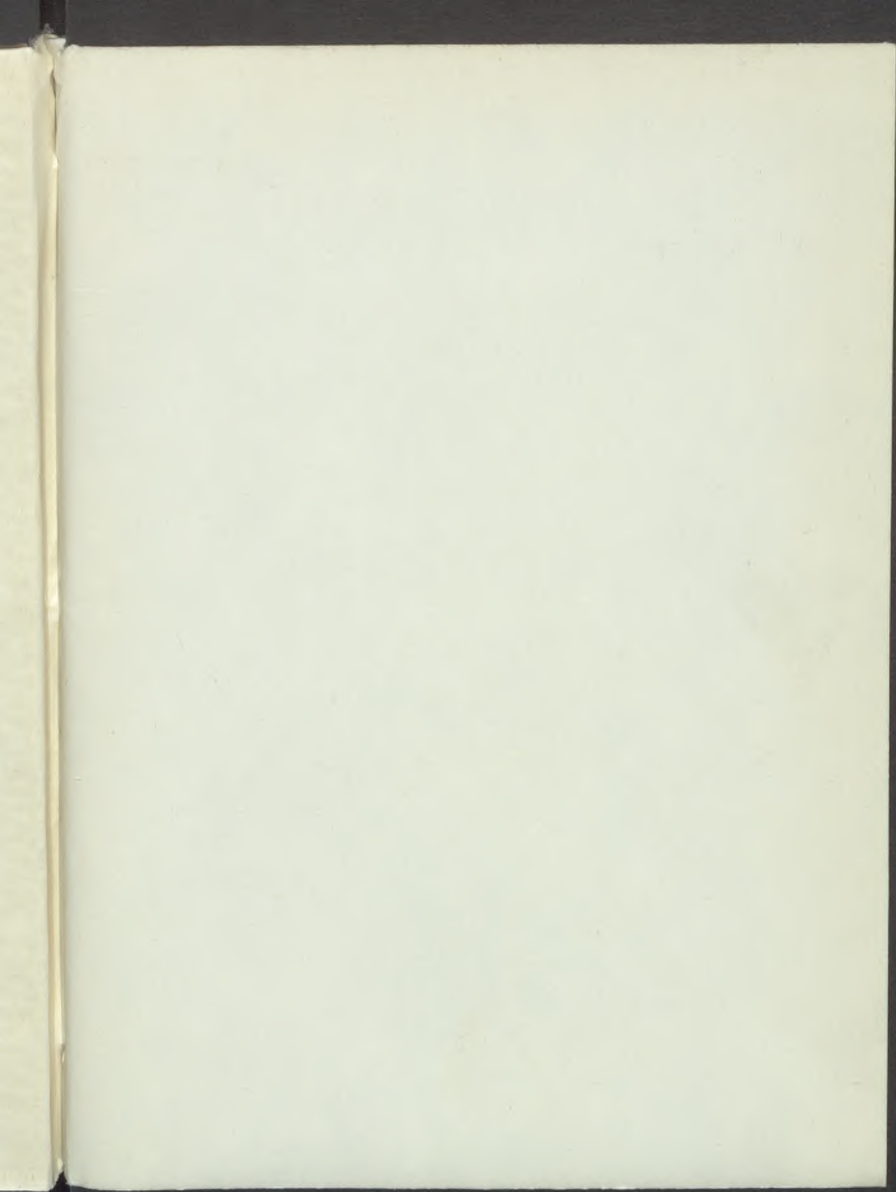

11244

150

11.244

500.000

Dollár

VILÁGVÁROS
10
FILLÉR
REGÉNYEK

150
SZÁM

bc

Gosztonyi Ádám
regénye

500.000 DOLLÁR

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ADÁM

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

bc

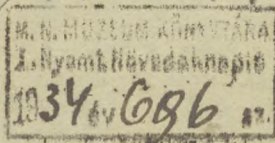
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is

A födelet Kner Albert készítette

Foto: Ufa.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24.7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

Hetenkint 2 Világvárosi Regényt kér- jen! Az egyik hétfőn (vidéken ked- den), a másik pénteken jelenik meg.

1.

BUDAPEST EGYIK BÉRHAZÁBAN 1919-ben játszódtott le az alábbi jelenet.

A szobában egy fiatalember állt a tükör előtt. A kezében revolvert tartott. A lapos, fekete browningot előző héten vásárolta abból a célból, hogy öngyilkos legyen.

Most megnézte figyelmesen a kezében levő fegyvert, kihúzta a tölténytárt, amelyben ott csillogott acélosan mind a hat halálthozó golyó. Visszatolta a golyókat és leengedte kezében a készen tartott fegyvert...

A fiatalember most a tükör felé fordult és kibontva elől az ingét, a csupasz mellét nézte. Ujjjaival kitapogatta baloldalt a bordák között a szív helyét. Aztán egy vörös krétával, melyet az íróasztalról vett fel, gyűrű nagyságú kört rajzolt a bordák közt arra a pontra, ahová elhatározta, hogy a revolvert illeszteni fogja. Az asztalon a lexikon egyik kötete hevert felnyitva, színes ábrával, amely az emberi test anatómiáját mutatta. Ezt tanulmányozta a fiatalember előzőleg, hogy pontosan megállapítsa a szív helyét és egészen biztosan meghaljon a szívébe kül-

dött golyótól, lehetőleg minden szenvedés nélkül.

Búcsúlevelet nem hagyott sem a szüleinek, sem a feleségének, Matildnak, aki e pillanatban éppen a Gerbeaudban ült.

— Ugyis tudják, miért haltam meg, — gondolta magában.

Ezekután a fiatalember, akit Hollánszky Róbertnek hívtak és ebben az időben Budanestnek egyik ismert alakja volt, mélyet sóhajtott és szívéhez emelte a revolvert...

2.

Róbert görcsösen szorította kezében a revolvert és a mutató ujjában, mely a ravaszon fekküdt, érezte a vér lüktetését.

— Meg fogok halni egy perc múlva, — gondolta magában az utolsó pillanat rémületével és az önmagát sajnáló fájdalom tehetetlenségével.

Mindegy, hogy az ember önmagát öli-e meg, vagy másra sűti rá a revolvert, a gyilkosság kísértő jelenségei ugyanazok. A szemben valami különös zöld láng villan fel, amely elborítja az agyat és gyilkolni küldi a kezét. A pupillák kitágulnak, a szájszél megremeg s ez az a pillanat, amikor lesujt a kés, vagy a revolvert tartó kéz meghúzza a ravaszt...

Az áldozat agyára ködfátyol borul, mely elválasztja az életet a haláltól. De ebben a ködfátyolban élesen, mindennél élesebben látja a mulat, az elmúlt életet, mintha az utolsó pillanat

mohóságával egy perc ezredrésze alatt újra végig akarná élni.

A haláلهelőtti pillanat mozijában villámgyorsan pereg le ez a híradó, amely tisztán mutatja az elmúlt élet jeleneteit, nem is a legfontosabbakat, hanem néha apróságokat, elfeledett dolgokat, melyeket nem tartottunk fontosaknak...

Róbert szemében különös fény villant fel, az a bizonyos zöld láng.

— Most, — gondolta magában, — most meghúszom a ravaszt...

És ebben az utolsó pillanatban, a pillanatnak azalatt a töredéke alatt, amíg az agyból kiindult gondolat az idegek közvetítése útján tetté válik és a remegő ujj meghúzza a revolver ravaszát, különös, távoli, de élesen kidomborodó képekben jelent meg Róbert előtt sok minden, ami mostanában történt vele az életben...

3.

Róbert látta magát a kapu előtt beszélgetni egy lánnyal.

A lány — a házmesterék lánya, — szőke volt, pisze és kékszemű. Azonkívül selypített is, mivel csak négyéves volt. Róbert jóval idősebb volt, legalább négy és fél éves.

A lépcsőfeljárat sötét hajlása alatt játszottak.

Miután a házmesterlány rongybabája elaludt, halk és komoly beszélgetésbe merültek.

— A temetési lovak a legszebbek — mondta a

lány, — feketék és tollbokréta van a fejükbe szúrva...

— Igazán a fejükbe van szúrva? — csodálkozott Róbert, — az nagyon fájhat nekik...

— Nem fáj nekik.

— A kisgyermeket fehér lovak temetik — ábrándozott Róbert, — mert a fehér lovak sokkal szebbek...

— Azoknak is bokréta van a fejükbe szúrva, — ismételte a lány makacsul.

— De a táltosnak nincs a fejébe szúrva, — mondta Róbert.

— Mi az a táltos?

— A legszebb fehér ló, — felelte Róbert és büszke volt rá, hogy többet tud a lánynál. — A táltosnak a bokréta a fejéből van kinőve...

Hirtelen megrezzent. Egy szigorú, nagy ember állt előttük. Róbert apja volt.

— Megint ideszöktél? Micsoda butaságokat fecsegték itt össze?

Róbert elszégyelte magát, hogy titkát kihallgatták. Lesütött szemmel ment be az apjával a lakásba.

4.

Róbert nyugtalanul aludt.

Este sokáig tanult latint, majd irodalomtörténetet, míg végül a nevelője kényszerítette, hogy feküdjék le.

Orvosi tanácsra nem volt szabad sokáig fentmaradnia, mert előző évben idegbetegségen ment

keresztül. Szülei ezért a negyedik gimnázium után magánintézetbe adták, ahol ideges gyermekeket neveltek.

Róbert mosolygott álmában és idegesen dobálta magát. Azt álmodta ugyanis, hogy fehér lovon üget végig az Andrássy-úton...

Aztán felébredt és a szempillái résein keresztül egy magyar vidéki ház falusias gerendáit látta a feje fölött. Ekkor jutott eszébe, hogy tegnap jöttek ide nyaralni és este kihallgatta a személynét beszélgetését a konyhában. A személynét azt tárgyalta, hogy a néphit szerint, amit valaki először álmodik idegen fedél alatt, az előbb-utóbb beteljesedik...

Róbert szeretett volna tovább aludni és tovább álmodni, de ekkor egy hangot hallott a feje fölött:

— What did you dream, precious? Mit álmodtál, kincsem.

Az anyja szólt hozzá angolul. Róbert anyja ugyanis Amerikában született. Mint zongoraművész nő indult el Csikágóból, hogy bejárja a világot, de Róbert apja kedvéért Magyarországon ragadt.

— Nothing, mother, semmit, anyám — felelte Róbert zavartan, mert szégyelte, hogy kilesték az álmát.

Gyorsan felöltözött, megreggelizett és összehozta a könyveit. Az egyik könyvben egy papírlapot talált, amelyre egy félig kész vers volt írva. Tegnap kezdte írni, de nem tudta befejezni.

Most elolvasta s nagyon tetszettek neki a rímes sorok. Ujabb rímek jutottak eszébe, megnyálazta a ceruzáját s a vers szinte önmagától kész lett.

Róbert büszkeséget érzett költői tehetsége fölött.

— A fehér ló, amiről álmodtam, a Pegazus lehetett, — gondolta magában s elhatározta, hogy megmutatja a verset a nevelőnőjének.

A kertben találkozott a nevelőnővel, aki elolvasta a verset, de nem szólt semmit, csak fölényesen mosolygott.

Róbert elszégyelte magát.

— Mégse a Pegazus lehetett — mérlegelte magában némi csalódással az álmát, — hiszen nem is voltak szárnyai...

5.

Róbert apja és anyja kiment a lóversenyre. Róbert is szeretett volna kimenni, de a szülei nem egyeztek bele.

— Majd két év múlva, az érettségi után — mondta az apja, aki aranykeretű cvikkert hordott, ami szigorúvá és tekintélyessé tette. Résztvénytársasági igazgató volt...

Róbert egy napon mégis kiszökött kíváncsiságból a lóversenyre. Egy idősebb barátjával ment, akinek sokkal több tapasztalata volt már világi dolgokban.

Róbert szeme megakadt egy fehér lovon, melyet egy istállófiú vezetett a korlát mellett.

— Én erre fogadnék! — mondta, a fehér lóra mutatva.

A barátja hangosan elnevette magát.

— Szamár — felelte a tapasztalt világfi fölényével, — az a starter lova...

Róbert elvörösödött. Megint csalódást és szégyent hozott rá a fehér ló. De igyekezett elrejtetni zavarát és kényszeredett nevetéssel mondta:

— Tudom, hogy a starter lova. Hisz épp azért mondtam. Csak tréfáltam...

6.

Vérőzönbe borult a világ. Az első lázas időkből úgy látszott, hogy Róbertnek is be kell vonulni. Gyenge testalkata miatt eddig nem vették be katonának, de most alkalmasnak találták a harctér számára.

Róbert csapatválasztási jogánál fogva a huszárokhoz kéredzkedett. Legalább ne kelljen gyalog járnia. Mint önkéntesnek, saját magának kellett vennie a lovat. Kiválasztott egy fehér paripát.

— Tehát mégis beteljesedik az álom — gondolta kesernyés mosollyal, ahogy szorongó előérzettel megsimogatta az állat selymes szőrét.

De nem jutott odáig, hogy felüljön rá. Mire ugyanis be kellett volna vonulnia, kiderült, hogy a huszárokat átalakították gyalogosokká.

Az is kiderült, hogy a háború nem pár hónapig, hanem keservesen hosszú évekig fog tartani.

Róbertet az apai befolyás besegítette egy keveset fizető állami hivatalba, ami azután megszerzte számára a harctér megpróbáltatásai alól való felmentést...

7.

A fehér ló azonban jó időre elmaradt az életéből. Az iskolai évekkal és a fiatalság álmaival együtt belesüllyedt a multba. Míg a frontokról véres harcok hírei érkeztek, Róbert egy szürke, hétköznapi életben találta magát. Az élet berendezkedett a háborúra, mintha az lenne a világ rendje, hogy akik a fronton vannak, meghalnak s akik otthon maradnak, nyugodtan olvassák a kávéházban a híreket.

Róbert öregedett s aztán egyszerre csak azon vette észre magát, hogy házasságról beszélnek vele.

A feleségével, akit a család választott ki a számára, meg volt elégedve. Matild társaságbeli lány volt és nem is volt sokkal csúnyább, mint azok a kis színésznők, vagy mondain hölgyek, akikkel Róbertnek eddig szerencséje volt közelebbről megismerkedni.

Egy év múlva Róbert mégis visszatért az előbb említett hölgyekhez. Talán csak azért, mert egyhangúnak találta az életet a felesége mellett. Matild apanázst kapott és Róbert is rendes járandóságot húzott az apjától. Ez könnyűvé, egyszerűvé, de egyben unalmassá is tette az életet.

Róbert néha sajnálkozva gondolt arra, hogy az

ember csak egyféle életet élhet. Kivéve a kalandorokat, akik különféle nevek alatt különböző személyek életét is élhetik...

8.

A háború utolsót vonaglott és kitűnt, hogy mégis csak megváltoztatta az egész régi életet.

Róbert életét is.

Róbertnek most már nemcsak mondain hölgyismerősei révén igyekezett kiszabadulni élete szürkéségéből, hanem egyre sűrűbben látogatta a klubok játéktermeit is. A pénz értéke ugyanis egyre süllyedt s így egyre több lett belőle, ami valósággal nevelte az embereket a könnyelműségre.

Egész Pesten megindult a pénz áradata. Egy új bálvány támadt a város életében: a valuta...

Idegen országok pénze, messzi földek varázslata jelent meg a háború óta elzárt országok éhségtől és forradalmaktól gyötört népe előtt.

Róbert a dunaparti szállodákban érezte legjobban magát, mert itt angol és amerikai tisztekkel beszélgethetett. Azok is szívesen ismerkedtek össze vele, mert Róbert jól tudott angolul, hiszen az anyjával máig sem tudott más nyelven beszélni. És ezért olyan ösztönszerű barátsággal kötődött az amerikai tisztekre, mintha honfitársai volnának, hiszen azok is angolul beszéltek, mint az ő édesanyja.

Róbert különösen jó barátságban keveredett

egy Flemming nevű amerikai őrnaggyal. Az őrnagy Csikágóból való volt, ahol Róbert anyja született.

— Ki fogok menni egyszer Amerikába... Csikágóba... — gondolta magában Róbert egyre gyakrabban.

Szegénynek és nyomorultnak érezte magát Pesten. A város megkopott az utóbbi években, szennyes volt, a háború züllöttsége áporodott a levegőben. Róbert nemcsak unta már ezt az életet, de fájdalmasan megalázta az is, hogy még mindig az apai segély teszi számára lehetővé az életet. És ez béklyókba verte, úgy érezte, hogy egész más élet kezdődne a számára, ha annyit tudna keresni, hogy ne szoruljon többé a családjára...

— Ki fogok menni Amerikába — álmodozott egyre gyakrabban, — Csikágóba megyek, ahol a mama született...

Egyelőre azonban nem volt szüksége rá, hogy kivándoroljon. Amerikai lehetőségek nyíltak meg egyik napról a másikra előtte, bőséges kereset, váratlan jövedelmek bugyogtak elő a semmiből.

A külföldi tiszték ugyanis tele voltak valutával, amit mohón szívott fel a város. Róbertet egyre több barátja, ismerőse kérte meg, hogy szerezzen nekik valutát a külföldiektől.

Róbert felhasználta az idegen tisztékkel való ismeretségét és szépen keresett az üzleteken.

Egyszerre megjött az étvágya és mőhó lett.

Pénzt akart szerezni mindenáron, sok pénzt, hogy ne szoruljon többé sem az apjára, sem Matild apanázsára...

Róbert megkérte Flemming őrnagyot, hogy bocsássa rendelkezésére egyik emberét, aki könnyen mehet át és jöhet vissza a határon. Flemming őrnagy amerikai volt, tehát észrevette az üzleti lehetőségeket és nem talált benne semmi különösét, hogy valaki ezeket a lehetőségeket ki akarja használni...

— Rendben van — mondta Róbertnek, — itt van Stewart, aki már eddig is futári szolgálásokat teljesített. Rendelkezzék vele, ahogy jónak látja...

Róbert előtt ettől fogva egy új világ tárult fel. Az üzlet hatalmas arányúvá dagadt és Róbertnek százvezrek, majd milliók fordultak meg a kezén. Persze veszteségei is voltak és az élet is sokba került, mert most már könnyelmű lett.

Autót bérelt és ha felment valamelyik klub játéktermébe, amint belépett, tartotta az egész bankot, akármennyi pénzt is halmozott fel benne.

Gyakran vesztett s ilyenkor titkos rémület suhant végig a lelkén. De ezt nem mutatta senki előtt, mosolygott és elhitette önmagával is, hogy a szerencséje meg fog fordulni s akkor behozza az eddigi veszteségeket. De addig is fent kell tartani a látszatot, hogy a barátai bízzanak benne...

Ezt el is érte, mindenki bizalommal vitte hozzá

a pénzét, hogy szerezzen érte valutát, mert Róbert sokkal olcsóbban végezte el ezeket a megbízásokat, mint bárki más. Azt mondta, hogy csak szíveségből teszi meg a barátainak s hogy nem keres semmit ezeken az üzleteken...

Ez igaz is volt. Róbert nemcsak, hogy nem keresett most már ezeken az üzleteken, hanem ráfizetett. Csak azért folytatta, mert így mindig újabb pénzekhez jutott s ezekkel fizette ki az előző kötelezettségeit. Egyre nagyobb valuta-tételeket vásárolt barátainak, tízezer, húszezer, harmincezer dollárt s mindig pontosan szállította a megrendeléseket — az újabb kliensektől felvett pénzen. Ezért nem tudott megállni többé. Vitte az ár, a hiányok egyre nagyobbak lettek s Róbert már annyira belezavarodott az üzletbe, hogy nem is mert gondolkozni fölötte, hogyan lehetne rendezni...

Egyelőre jól élt, mindenki szerencséskezü embernek tartotta és mindenki irigyelte...

9.

Egy nap összeomlott minden.

Stewart, a futár nagyobb megbízatással utazott külföldre, de nem tért vissza. Stewart hivatalnok volt Amerikában, mielőtt a háború forgószele idesorodta Európába. Idekerült Flemming őrnagy mellett Budapestre, ahol olyan könnyű és színes élet várt rá, amilyenről Amerikában, a kis ohioi város szürkeségében, nem

is álmodott. Stewart rabja lett Pesten az éjszakai életnek s beleszeretett egy táncosnőbe. Mikor átvette Róberttől a megbízást, nemcsak ötvenezer dollár értékű különféle pénzt vitt magával, de a kis táncosnőt is magával vitte...

Mindezt Róbert nem tudta, csak akkor jött rá, mikor Stewart napok mulva sem tért vissza. Kétségtelen volt, hogy Stewart megszökött az ötvenezer dollár értékkel. Nem látszott valószínűnek, hogy a forradalmi idők zűrzavarában egykönnyen nyomára lehessen akadni...

Róbert lázasan töprengett egész éjszakám keresztül.

Számolni próbált, de nem jutott eredményre. Órákig dolgozott, hogy a pusztulás képét megállapítsa s amikor hajnal felé mégis eredményre vergődött, kábultan nézett a papírra és nem akart hinni a szemeinek. Ha minden ügyfelét kiakarná elégíteni, négyszáznylvanezer dollárra volna szükségel. Ennyi volt a hiánya, ennyit vesztett, ennyit költött el, ennyivel tartozott!

Majdnem félmillió dollár!

És neki nem maradt belőle semmi, mindössze ezerszáz dollár feküdt előtte tízdolláros bankjegyekben!

Felvillant előtte egy szürke börtön képe! A börtönt még nem érezte volna olyan súlyos büntetésnek, de a szégyent, a megaláztatást és azt, ami a börtön után következne! Egy sivár, megtaposott, lenézett, elszomorított élet...

Menekülnie kell a börtön elől minden áron!

Szöknie kell, akárhová, a világ bármely tájára, ha pedig sehová sem lehet, akkor a halálba!

Ekkor vette elő először a revolverét az íróasztala fiókjából. De aztán mást gondolt.

Az átdolgozott éjszaka fáradságával a szemében, halványan és összetörve felkereste a dunaparti szállóban Flemming őrnagyot.

Flemming őrnagy már tudott Stewart szökéséről és hidegen fogadta Róbertet, mintha őt okolná a kellemetlenségért, amit ez az eset rá nézve jelentett.

Róbert előadta saját helyzetét és elmondta, hogy őt sokkal kellemetlenebb körülmények közé sodorta Stewart szökése. Eddig is hiányai voltak, most pedig összeomlott minden. Nem tudja többé a düledező falat feltámasztani, az menthetetlenül leomlik és maga alá temeti, ha csak el nem ugrik alóla. Neki menekülnie kell...

Remegő hangon kérte az őrnagyot, hogy szerezzen számára egy amerikai útlevelet, amivel kiszökhet az országból. Érvekkel is próbált Flemmingre hatni. Hiszen, ha kítör a botrány, akkor az beszennyezheti az őrnagyot is, amit csak úgy lehet elkerülni, ha Róbert kiszökhik az országból s egyedül vállalja a sikkasztó szerepét.

... Stewartot nem szabad emlegetni, nem szabad, hogy a gyanú árnyéka is essék az amerikai megbízottakra, ő vállal mindent, csak engedjék szökni.

Róbert könnyekkel a szemében könyörgött.

— For God's sake, help me, please...

Flemming őrnagynak dühös harag kavargott a gyomrában. Nem tudta sajnálni a könyörgő embert. Ugy érezte, hogy Stewart is visszaélt a bizalmával, de Róbert még jobban! Micsoda utálatos piszokba vitte bele...

Flemming őrnagy összeszorította az ajkait és hidegen mondta:

— I am very sorry! ... Nagyon sajnálom...

10.

Ez volt az utolsó kép, ami Róbert szeme előtt megjelent. Flemming őrnagy, amint hidegen néz le rá és kérlelhetetlenül mondja:

— Nagyon sajnálom...

Két szó, ami széttépi a remény utolsó foszlányát. És ezzel együtt szétszakad a fátyol is, amire a halálbainduló képzelete a múlt pergő emlékképeit vetíti... Csak a fájdalmasan vonagló utolsó szó marad meg belőle:

— Sajnálom...

Egy sóhaj, amelyben valami mindent felülmuló szánalom van, amit az élettől nemsokára elszakadó szív önmaga felett érez...

— Most! — gondolta egy rémült, ökölcsapás-szerű szívdobbanással Róbert — és megrántotta a ravaszt...

A lélekzete szinte elakadt, a pattanásig feszülő idegek szinte elszakadtak, de nem érzett semmit. A ravasz nem mozdult...

Róbert csodálkozva engedte le a revolvert és

reszkető kézzel vizsgálni kezdte. Miért mondott ez a fegyver csütörtököt?

Nézte a zárt. Nem volt elzárva. Óvatosan kiszedte a töltényeket és úgy próbálta a ravaszt lenyomni. Nem engedett. Talán porszem ment bele, vagy valami más baja támadt... Talán az előbb rontotta el, mikor készülődés közben először vizsgálgatta, hogy aztán belerakja a töltényeket? Hiába nyomja most már a ravaszt, a fegyver nem akar elsülni. Le kell vinnie a fegyverműveshez.

Hát még ez is! Semmi se sikerül...

Csüggedt volt, de azért mégis pillanatnyi megkönnyebbülés futott végig rajta.

— Ügylátszik, még várnom kell néhány órát a halállal, — gondolta kesernyés mosolyra rándult szájjal, — a legfelső Kormányzó elhalasztotta az ítélet végrehajtását...

Felállt.

Csengetést hallott. A telefon...! Felkapta a kagylót.

Flemming őrnagy beszélt.

— Jöjjön el az útleveléért, — hallatszott az őrnagy hangja szárazon, de mégis kevésbé ridegen — elkészíttettem magának...

Róbert kábult örömmel tette le a kagylót! A menekülés lehetősége, az élet nyílt meg előtte...

— A Végzet! — gondolta magában és megborzongott arra a gondolatra, hogy, ha nem mondott volna csütörtököt a fegyver, most ott

feküdne véresen a földön... és nem válaszolt volna senki a telefonra...

De nem volt ideje töprengeni. Rohant az őrnagyhoz. Egy óra múlva kezében volt az életet jelentő útlevél.

Szabályosan kiállított amerikai útlevél volt, csak hogy a fénykép alatt nem Hollánszky Róbert, hanem a «John Hoppner» név volt olvasható.

*

Róbert kiment a pályaudvarra és beszállt a gyorsvonatba, amely Erdély felé indult. Egy sárga bőrönd volt nála, amibe legszükségesebb holmait pakolta, a tárcájában mindössze ezer-száz dollár és a zsebében egy útlevél.

Nyugodtan felszállt a kupéba.

— Egy ismerős se látott meg — gondolta magában, amikor elhelyezkedett az elsőosztályú fülkében, lehúzta a függönyt és magára zárta az ajtót.

— Ha megláttak volna, az se lenne baj, — gondolta magában — e pillanatban még nem gyanakszanak rám. De lehet, hogy estére már keresni fognak. Először nem gondolnak semmire, aztán gyanut fognak és egyszerre kipattan a botrány...

Erre a gondolatra forróság öntötte el és képzeletében már látta az ujságokat, amelyek hávbos cikkekben számolnak be a szenzációról.

Hollánszky Róbert megszökött! Félmillió dollárt sikkasztott... Persze, mindenki azt fogja

hinni, hogy viszi magával a félmillió dollárt. Sok száz hiszékeny embernek a pénzét! És megindul utána a hajsza! A kifosztott város utánaküldi a kopóit, az arcképeit fogják közölni, mindenki arról fog álmodni, hogy ha őt elfogná, megkaparinthatná az ötszázezer dollár egyrészét! Nem is őt fogják üldözni, hanem az ötszázezer dollárt, amiről azt hiszik, hogy ott van nála...

Róbertnek hideg verejték jelent meg a homlokán, amig idáig ért a gondolkodásban. Egy-szerre megrémült és reménytelennek ítélte a helyzetet...

De ekkor füttyült a vonat, a kerekek mozgásba jöttek s a hosszú kocsisor teste megrándult, mint egy álmából felzavart ideges emberé. Aztán lassan gördülni kezdett a váltók, őrházak, szemaforok között a külváros és mezők felé, a szabadság felé...

Róbert kinézett az ablakfüggönyön és megnyugodott. A vonat már teljes sebességgel robogott Erdély felé...

12.

A magyar határhoz közeledtek. Róbert idáig nyugodtan gondolkodott. Csak kijusson Romániába! Bukarestben ügyfelei voltak, két zugbankár és egy ügynök, akikkel elszámolásra kötött eddig üzleteket s akik most is tartoztak neki. Az egyiktől nyolcezer, a másiktól ötezer,

a harmadiktól hétszáz dollár követelése volt. Ezek még nem tudtak semmit arról, hogy mi történt vele Pesten. Ha sikerül tőlük behajtani a pénzt, több, mint tízezer dollárja lesz, amivel elmehet Amerikába és ott kezdhet valamit...

Mindent logikusan, tisztán látott maga előtt, mint a sakkjátékos, aki előre tudja, hogy mi lesz a harmadik, negyedik és ötödik lépése. De amikor a határ felé közeledett a vonat, egyszerre szorongó érzés fogta el. A határon be kell mutatni az útleveleket. Igaz, hogy neki amerikai útlevele van, ami alá John Hoppner van aláírva, de mi lesz, ha a magyar határőr felismeri benne Hollánszky Róbertet? Hiszen őt annyan ismerik!

Lehet, hogy azóta talán már fel is fedezték Pesten a szökését és a határon már ott van a rendőrség távirata! De ha még nem is körözik, akkor is baj lehet, ha a határon felismerik és megállapítják, hogy idegen név alatt utazik. Mindenütt máshol nyugodtan használhatja az útlevelét, csak a magyar hatóságok előtt nem...

Az aggodalom egyre kínzóbban tépte az idegeit. Mikor a határ előtti utolsó állomásra ért, már nem bírta tovább. Egy kis falu volt az állomás, melyen mindössze egy percre állt a vonat. Róbert érezte, hogy nincs ideje tépelődni. Határoznia kell egy perc alatt. Nem kockáztathatja meg, hogy a határon elfogják. A keze remegni fog, amikor átnyújtja az útlevelet és biztosan felismerik...

A vonat már füttyült, a kerekek már ismét gördülni kezdtek, amikor Róbert kezébe kapva a bőröndjét, leugrott a lépcsőről. Esőköpenyének a széle beleakadt valami alkatrészbe és végigszakadt. Nem baj, a vonat már messze járt és ő ott állt a sinek mellett, kint a pályán, túl az állomáson...

Visszanézett a kis, néptelen állomás felé. Az állomástiszt éppen most ment be az épületbe és egy lélek sem volt a perronon. Róbert fellélekzett: nem látta senki, amikor leszállt...

Megkerülte az állomásépületet és a cserjés közt átvágva, kijutott az országútra. A falu felé indult...

13.

A falu széléig ment. Elhaladt egy-két ház mellett. A kutyák ráugattak... Önkéntelenül is meggvorsította a lépteit.

A kocsmá előtt habozva megállt, aztán elhátározta magát és belépett.

Az ivó üres volt.

— Jó napot — mondta Róbert.

— Nem jött elő senki. Újra köszönt, most már hangosabban.

Végre feltűnt a kocsmáros. Egy nagy darab, sörtésarcú ember.

— Mi tetszik?

— Valami harapnivalót és innivalót kérek — mondta Róbert lehetőleg természetes hangon.

A kocsmárost azonban, úgylátszik, nem nyug-

tatta meg a természetes hang. Apró szemekkel pislogva nézett végig Róberten, egy pillanat alatt sunyin felmérte magában a városi ruhát, a szakadt felöltőt, a sárga bőrröndöt és kis szemei, amennyiben egyáltalában kifejeztek valamit, gyanakodást mutattak.

Kisvártatva odahozta a száraz kolbászfélét és a savanyú bort Róbert elé. Egy pillanatig úgy látszott rajta, mintha kérdezősködni szeretne, de aztán mégsem szólt semmit, hanem visszavonult a söntés mögé.

Róbert habozott egy ideig, aztán mégis megkockáztatta a kérdést, ami az eszében forgott.

— Nem kaphatnék itt a faluban egy szekeret?

A kocsmáros ránézett, aztán lassan mondta.

— Nem kell szekeret fogadnia. Azzal nem sokat ér. Csak az országúton melhetnek és a vámőrök átkutatják. Hanem én ajánlok valakit, aki átvezeli a határon...

Róbert elvörösödött. Ezek a határszéli emberek, úgylátszik, jó emberismerők. Első pillanatban az az érzése támadt, hogy felkeljen és ki-rohanjon innen. De aztán a kocsmáros nyugodt, szőrös arcára nézett, kis szemekre és egyszerre tisztán látta a helyzetet. Ez az ember keresni akar...

Kivett egy tízdollárost a zsebéből és átadta a kocsmárosnak.

— Ki fog átvezetni?

— Egy csempész — mondta a kocsmáros és az arcára bizalmaskodó mosolyféle ült ki — ne-

kem semmi közöm, hogy mi járatban van az úr — tette hozzá — mostanában az urak nagyon sokat politizálnak és így bőven akadnak olyanok, akiknek sürgős, hogy átjussanak a határon.

Róbert felállt. Nem akart barátkozni a kocsmárossal, már legjobban szeretett volna indulni és kinézett az ablakon.

De hirtelen reszkető sápadtság borította el az arcát. Az úton két szuronyos csendőr jött a kocsmá felé...

Róbert tehetetlen dühvel nézett a kocsmárosra. Tisztán, világosan érezte, hogy ez a gazember árulta el. Biztosan akkor küldött el valakit a csendőrökért, mikor hátrament a sötétbe...

A kocsmáros észrevett valamit Róbert arcán és ő is kitekintett az ablakon. Meglátta a csendőröket.

— Menjen ide be! — mondta Róbertnek és valósággal belökte egy szobába — innen ajtó nyílik a konyhába, onnan egy kamrába... Várjon meg ott. A csendőrök csak inni jönnek... Már elküldtem a csempészért, aki átvezeti a határon. Ne féljen semmit...

14.

Róbert félóra hosszat kuporgott a szűk és sötét kamrában. Úgy érezte, hogy ezalatt a félóra alatt meg fog öszülni. Izzadt és mégis fázott. A veríték jéghideggé vált a homlokán...

Végre valaki felnyitotta az ajtót. A kocsmáros volt egy másik emberrel. A másik egy magas, kopott gunyájú, rútarcú paraszt volt.

— Menyhért — mondta a kocsmáros a magas parasztnak, — ez az az úr, akit át kell vezetni a határon. Aztán úgy vigyázzon rá, mint a szeme fényére... Ha rendben megy a dolog, kap tőlem külön egy liter pálinkát is...

A kocsmáros félrevonta Róbertet.

— Én már elintéztem a vezetőt — mondta neki, — maga csak fizessen nekem...

És nyujtotta a tenyerét.

Róbert átadott neki megint tíz dollárt.

— Mehetnek — mondta a kocsmáros.

Menyhért, a csempész, az udvaron keresztül, a kertek alatt vezette ki Róbertet a rétekre.

Róbert elbámult, hogy milyen rövid idő alatt értek ki a faluból, anélkül, hogy egy bámészkodó gyereken és egy hülyének látszó öregemberen kívül más is látta volna őket.

Egy kis erdőségen mentek keresztül, egy patakon gázoltak át, majd megint egy erdő következett, amely már jóval sűrűbb volt az előbbinél. Róbert érezte, hogy folyton felfelé mennek, úgy látszik, valami hegyen másztak keresztül. Esti homály terpeszkedett körülöttük s mire kiértek az erdőből, már kékes feketeség borította a földet. Az égen csillagok ragyogtak, de a hold nem sütött és a nyári éjszaka levegője olyan félelmetesen hideg volt, mint a mély tengerek vize...

Róbert egyre zihálőbb tüdővel kapaszkodott a nyugalommal haladó csempész után. Egyiküknek sem volt kedve beszélni, a paraszt nem szólt semmit, Róbert pedig sokkal jobban meg volt ijedve, semhogy meg merte volna zavarni a körülöttük terpeszkedő csöndet. Végre mégis megszólalt:

— Jól megyünk? — kérdezte idegesen, remegő sutlogással.

Róbert megijedt a saját hangjától. A sutlogás is ijesztő lármának tűnt előtte a sötét éjszakában.

A hosszú csempész nem felelt semmit, csak bólintott a fejével. Azontúl Róbert is némán haladt mögötte. Mintha megsiketült volna körülöttük minden. Három óra hosszat haladtak így telies némaságban.

Magas bokrok között mentek egy vékony csapáson, majd megint egy erdőbe jutottak. Itt olyan sötét volt, hogy nem látták egymás arcát.

Róbertet itt hirtelen szörnyű ijedtség fogta el.

— Ez meg fog ölni engem! — gondolta magában — tudja, hogy pénz van nálam, bizonyára összebeszélt a kocsmárossal és most le fog szúrni...

A csempész most tényleg megállt és hátrafordult

Robert riadtan lépett egy lépést hátra. A kezét ösztönszerűen maga elé kapta a sötétben és a torka rémülten összeszorult.

— Itt vagyunk — mondta a hosszú csempész száraz hangon.

Róbert nem értette, mit akar mondani?

A hosszú Menyhért közönyösen mutatott a fénysávra, mely rózsaszínűen csillámlott fel előttük a fák között.

— Hajnalodik már — mondta egyszerűen —, itt kiérünk az erdőből és akkor meglátja az úr a völgyben a falut. Az már Románia. Ott felülhet szekérre vagy vasútra, ahogy akar. Én menek vissza... Isten áldja...

Azzal már vissza is fordult. Róbert csodálkozva nézett utána. Izgalmában elfelejtett visszaköszönni Menyhértnek. Az pedig már messze járt. Szálas alakja eltűnt a fák és bózotok között...

Róbert megfordult és előrenézett a hajnalpír, a világosság és szabadság felé...

15.

«John Hoppner» írta be a nevét Bukarestben a szálloda bejelentő-könyvébe.

Tisztelettel fogadták és udvariasan hajlongtak előtte, mert angolul beszélt és az útlevele is igazolta, hogy amerikai állampolgár. A szolgálta felvezette a szobájába...

John Hoppner bezárta magára az ajtót, aztán ledült az ágyra és rögtön elaludt. Oh, milyen jól esett most az alvás! Hiszen az utolsó négy éjszaka úgyszólván semmit sem aludt...

Most mélyen, érzéktelenül, szinte ájultan feküdt az ágyban egész délután, este és éjjel —

egész másnap reggelig. Mikor végre felébredt, hirtelenében nem tudta, hogy hol van? Első pillanatban — a hajnali vágyálom ködében — azt képzelte, hogy Pesten van a lakásában, folyik tovább az eddigi élete s mindaz, ami az utóbbi napokban történt vele, csak az elmúlt éjszaka rossz álma volt...

De aztán körülnézett s az idegen bútorok lassan ráeszméltették a valóságra. Felugrott az ágyból, megmosdott, megborotválkezott és egyszerre frissnek érezte magát. Feléledt energiát érzett magában.

Átgondolta, hogy mit kell tennie. Arról van szó, hogy megszerezze azt a több, mint tízezer dollárt, ami jár itt neki a három ügyfelétől, a két zúgbankártól, meg az ügynöktől, aztán gyorsan el innen, mielőtt ideérkezik a híre a sikkasztásának! Behajt annyi pénzt, amennyit tud és holnap már ismét vonaton ül, robog a kikötő felé és megy Amerikába. Nem fog üres kézzel érkezni, lesz nála pár ezer dollár, amivel kezdhet majd valamit... Nem kell félennie a jövőtől!

Egyszerre bizakodó hangulat öntötte el. Úgy érezte, hogy minden rendben van, megmenekült, új élet vár rá...

Lement az utcára. Beült egy kávéházba és megreggelizett. Aztán ujságokat kért. Román lapokat tették eléje. Izgatottan nyúlt utánuk. Nem tudott románul, de átnézte a címeket és átfutotta a cikkek betűit, mindenütt a saját ne-

vét kereste. Sehol semmi. Ügylátszik, a román lapok nem kaptak hírt az ő esetéről.

— Vagy talán még Pesten sem jöttek rá, hogy megszöktem? — tépelődött magában. — Talán csak most kezdenek keresni, talán csak holnap tör ki a botrány...

Magyar lapokat kért, de nem kapott. A háború és a forradalmak ezidőszerint vasfalakat vontak a határokon. El volt minden zárva...

Egy-két német újságot is megnézett, de azokban sem talált semmit. Bántotta a bizonytalanság. Vajjon Pesten tudják-e már?

De aztán megnyugodott. Mindegy, itt még nem tudnak semmit, ki kell használnia az időt. Meg kell kapnia a pénzt az itteni ügyfeleitől, mielőtt azok megtudnák, hogy sikkasztott!

Felkereste az egyik zúgbankárt. Az szívesen fogadta. E pillanatban még rem tud fizetni, de tíz nap múlva rendezi a számláját.

Róbert nem tudott mit felelni. Gyöngye érvével próbálta forszirozni a dolgot. De azt mégse mondhatta, hogy neki sürgős a dolog, mert sikkasztott és most menekülőben van?...

— Talán a másik majd fizet! — gondolta magában és tovább ment.

De egyik helyen sem járt jobb eredménnyel. Mindegyik megígérte, hogy rendezi a számlát, fizetni fog, de csak terminusra...

... John Hoppner este ott ült a szálloda halljában. Töprengett. Ha itt maradhatna egy-két hétig, ha türelme volna, behajthatna pár ezer

dollárt. De ha addig kitudódik a dolog? Ha megérkezik a sikkasztásának a híre...

Egy erőstermetű, borotvált arcú ember jött be a szálló üvegajtáján, keresztül a hallba és körülnézett.

John Hopper ránézett az erőstermetű, borotvált arcú emberre és a mellében megrezzent valami. o

— Ez detektív! — gondolta magában és hirtelen felállt. Elfordult, lassú, erőszakolt nyugalommal a lifthez lépett és felment a szobájába.

Félóraig ült és idegesen cigarettázott. Nem jött senki. Erre csöngetett. A számláját kérte. Fizetett és taxit rendelt

— A vasútállomáshoz...

Jegyet váltott.

— Hová tetszik? — kérdezte a pénztáros.

— Egy olaszországi kikötőbe, — felelte John Hoppner az utazgató amerikai turista nyugodt hangján — Genovába...

A pénztáros kiállította a jegyfüzetet és átnyújtotta.

— Tessék, — mondta — Magyarországon keresztül...

John Hoppner megzavarodott és nem nyúlt a jegyfüzet után. Kiesett a nyugalmából és szinte hebegve kérdezte, hogy más országon keresztül nem utazhatik-e?

— De igen, — felelte a pénztáros — Jugoszlávián keresztül...

Visszavonta a jegyfüzetet és egy másikat kez-

dett kiállítani. De ezt már lassabban csinálta. Vagy csak John Hoppner képzelte úgy, hogy a pénztáros az előbb felnézett rá, észrevett valamit és most azért csinálja lassabban a munkáját, hogy időt nyerjen valamire?

Végre mégis megkapta a jegyet!

Egy óra múlva a vonat belerobogott vele az éjszakába...

*

John Hoppner az utcán sétált Genovában. Hétfő volt és csak szombaton indult hajó Amerikába...

Most tudta meg ezt, még szállodába sem ment, a bőröndje ott volt a vasút garderobjában. Azon gondolkodott, hogy mit csináljon addig?

Majdnem egy egész hetet kell eltöltenie itt Genovában. Ez pénzbe kerül. És a pénze erősen fogytán volt. Takarékoskodnia kell...

Járált a városban és kikeresett egy penziót. A penzió Victor Emánuel dicső nevét viselte, de középsterű, sőt szerény hely volt.

John Hoppner bement, megkérdezte az árat, aztán beköltözött egy szobába.

— Majd csak eltelik valahogy az idő — gondolta magában. Elhatározta, hogy regényeket fog venni és azt fogja olvasni egész nap.

Bement egy könyvkereskedésbe és angol könyveket vásárolt. Aztán visszatért a penzióba.

Benyitott a szobájába és meghökkenve állt meg a küszöbön. A szobája közepén, a tükör

előtt egy lányt látott, egy karsú, huszonnégy-
huszonöt év körüli lányt, aki hullámos, fekete
haját igazgatta...

16.

— Bocsánat — mondta John Hoppner németül,
mert olaszul nem tudott —, ez az én szobám...

A lány megfordult a tükör előtt és meglepetve
nézett rá. John Hoppner most vette észre, hogy
a lánynak nemcsak gyönyörű termete van, de szép
arca is, aminek kissé különös jelleget adott az,
hogy gyermekesen metszett ajkai fölé lágy pihe
vetett árnyékot. És ahogy visszafordult, ahogy
Johnra nézett, a pillantásában volt valami olyan
közvetlenség, olyan meleg ragyogás, ami úgy
jártá át Johnt, mint a villanyáram.

Aztán megszólalt. A hangja kissé mély volt,
mintha valami kellemes bűgás lenne benne.

— Bocsánat — felelte szintén németül —, ez
az én szobám...

És a szobában szerte levő holmikra mutatott,
amelyek kétségtelenül női dolgok voltak.

John zavartan mosolygott.

— Akkor, úgy látszik, én tévedtem. A 23-as
szobában lakom...

— Ez pedig a 24-es — bűgött a lány hangja.
Bécsies kiejtéssel beszélt németül. És halvány
mosoly játszadozott az ajka körül, mint aki
megbocsátja a betolakodást, mert nyilvánvaló,
hogy csak jóhiszemű tévedésről van szó...

— Tehát szomszédok vagyunk — mondta John szintén mosolyogva és vidáman. Érezte, hogy most vissza kellene bocsánatkérően vonulni, de a lány egész lénye olyan megnyugtató derűt árasztott, hogy szeretett volna még itt maradni és beszélgetni vele.

— Miután szomszédok vagyunk — fűzte tovább — engedje meg, hogy bemutatkozzam. John Hoppner vagyok.

A lány ráemelte sötét szemét Johnra, majd egyszerűen és barátságosan nyujtotta a kezét.

Az ő neve Friderika volt.

Röviden Frici.

17.

John és Frici együtt sétáltak a tengerparton. Kiderült, hogy Frici valóban Bécsben sajátította el a német nyelvet, mert évekig élt ottan. De tulajdonképpen magyar származású...

John Hoppner megrettent, amikor magyar szót hallott elröppenni Frici ajkáról. Hirtelen átcikázott az agyán az a lehetőség, hogy kelep-cébe esett...

De amikor Frici nyugodt, kellemes arcára esett a pillantása, rögtön belátta, hogy nincs oka aggodalomra. A lány itt él Genovában, hivatalban dolgozik egy olasz kereskedelmi cégnél, nem tudhat semmit az ő kilétéről... Ezt észre lehetett venni, amint gyanútlan bizalommal kérdezte:

— Maga amerikai?

— Igen — mondta John — és most megyek vissza Amerikába...

Egyszerre vágy támadt benne, hogy legalább a magyarságát bevallja.

— Az én szüleim is magyarok...

— Igazán? — csillant fel Frici szeme — és tud magyarul?

— Persze...

Azontúl csak magyarul beszéltek. Összekapcsolta őket, hogy idegen nyelven beszélnek a tömegben, amely nem érti őket...

Nemsokára már vitatkoztak is. Kitűnt, hogy Frici szeret filozofálni és okos, logikus gondolatai vannak.

...Este John sokáig gondolkozott az ágyban. Frici járt az eszében.

— Egyeneslelkű, okos, bátor lány, — gondolta magában — egyedül él az idegenben és maga keresi meg a kenyerét...

Meleg rokonszenv öntötte el. Ezzel az érzéssel aludt el és reggel vidáman ébredt. Mintha elfelejtette volna maga körül az egész világot, azt, hogy sikkasztott, azt, hogy menekül a törvény elől, sőt arra is alig gondolt, hogy szombaton indul a hajója Amerikába.

Egyelőre csak arra gondolt, hogy Frici délután hazajön a hivatalból és akkor újra találkozik vele. A Fricivel való találkozásnak már a gondolata is felüdítette...

Harmadnap John különös, fájdalmas boldogsággal állapította meg magában:

— Szamárság ilyen körülmények között...
de nem tehetek róla... szerelmes vagyok...

*

John először életében volt igazán szerelmes. Úgy rohanta meg ez az érzés, úgy teperte le, mint akit férfikorban támad meg a fiatalsága alatt elkerült gyermekbetegség...

Mikor nem volt együtt a lánnyal, tépelődve gondolkozott, hogy mit csináljon vele, mit csináljon önmagával, mit csináljon a szerelmével?

Micsoda félszeg helyzetbe került! Szereti Fricit, szereti egész szívével és nem vallhat be neki semmit. Nem vallhatja be azt, hogy ő nem John Hoppner Amerikából, hanem Hollánszky Róbert, akinek Budapesten felesége van és akit köröznék, mert elsikkasztott félmillió dollárt...

Nem, ezt nem vallhatja be Fricinek. És el fognak szakadni egymástól egy hazugsággal és nem látják majd soha többé egymást. Pedig Frici kell neki, nem egy napra, egy hétre, hanem egy egész életre...

John kilátástalanul töprengett. Egyszer azonban Frici azt mondta:

— Nekem van egy nagynéném Csikágóban...

John örömmel kapott a szón. Nagyszerű, akkor meg fogja látogatni a nagynénit. Frici felírta a chicagói címét. John boldog volt. Megvan a kapcsolat. Elviszi az üzenetet a csikágói nagynéninek és aztán majd ír Fricinek. Aztán — ki tudja mit hoz a jövő? Mégis van legalább

egy reménysugár, hogy Fricit megtarthatja magának valahogy az életben...

Frici később azt mondta:

— Holnap szabadnapom van. Szeretnék elmenni a szépművészeti múzeumba. Tudja, magam is festek kicsit. Elkísér?

...Persze, hogy elkísérte. Együtt reggeliztek, együtt sétáltak a korzón, aztán bementek a múzeumba.

Frici lázas elragadtatással ment egyik képtől a másikig. Néha hátraszólt Johnnak, majd percekig hallgatva állt egy-egy kép előtt, ami leköttötte, mintha elsüllyedt volna körülötte az egész világ...

Éppen egy Böcklin-festmény előtt állt elmerülve és így észre sem vette, hogy John, aki mellette áll, hirtelen elhalványodik.

John ugyanis, akit nem kötött le annyira a Böcklin-kép, körülnézett a teremben és megdöbbenve fedezett fel két ismerős arcot.

Egy pesti házaspár állt egy másik kép előtt. John azonnal felismerte őket. A férfit Kontának hívták és három hét előtt nagy összeget adott át Johnnak, hogy vegyen rajta valutát: tízezer dollárt. De John ezt nem vette meg. Sose szállította le a tízezer dollárt, sem a pénzt nem adta vissza. Pedig Konták nem voltak jómóduak, valószínű, hogy az a pénz egész vagyonuk volt...

Most a házaspár egy másik kép felé indult. Az asszony szeme John felé vetődött és látszott

rajta, hogy felismeri benne Hollánszky Róbertet. Zavart nézéssel a férjéhez fordult és súgott neki valamit. Valószínűleg azt, hogy nézen csak arra...

De ezt már John nem várta meg, hanem elfordult.

Frici még mindig a Böcklin-festményt nézte és észre sem vette, hogy John közben hirtelen kimegy a teremből. Azt sem láthatta, hogy John a múzeum előtt egy taxiba ugrik, gyorsan hazahajtat a penzióba és lázasan pakkolja össze a táskáját...

18.

Róbert a kikötő felé robogott. Amíg a taxi veszedelmes gyorsasággal kanyargott vele az utcákon, fájdalmasan villant át a szíven, hogy Fricitől el sem búcsúzott, meg sem mondhatta neki, hogy miért kell eltűnnie ilyen hirtelen?

Volt-e értelme ennek a pánikszerű menekülésnek? Ahogy felvetődött benne ez a gondolat, gyorsan újra végiggondolta a lehetőségeket.

Tehát Kontáék meglátták. Lehet, hogy Konta nem is látta, csak a felesége. Lehet, hogy az asszony figyelmeztette a férjét, de a férfi talán nem hitte el, az asszony képzelődésének tulajdonította és nem is tett további lépéseket. De az is lehet, hogy azután rögtön elmentek a rendőrségre, bejelentették, hogy látták a világszerte keresett sikkasztót, aki itt bujkál a városban,

valószínűleg valamelyik amerikai hajóra készül felszállni...

Az sincs kizárva, hogy azóta már detektívek keresik az egész városban, sorba látogatják a hoteleket, hogy őt megtalálják...

John Hoppner elővette a zsebkendőjét és megtörölte ennél a gondolatnál kinedvesedett homlokát. A taxi megállt vele. A kikötőbe értek...

John elküldte a kocsit és habozva állt a pieren.

— Az amerikai hajó csak holnap indul — gondolta magában —, azt nem lehet bevárni... Még ha ma indulna is, veszélyes volna felszállni rá, mert ha keresnek, elsősorban ott fognak keresni... Az is lehet, hogy távíratoznak utólag a hajóra...

Lejjebb ment a parton s távolabb egy másik hajót látott. A hajó már be volt fűtve, a kémények füstölögtek, munkások rakodtak körülötte, látszott, hogy rövidesen indulni fog. John megnézte a hajó nevét: Aurora...

Aztán bement a hajóstársaság közeli irodájába.

— Hová megy az Aurora? — kérdezte lehetőleg közönyös arccal.

— Afrikába, a Gold Coastra — mondta a hivatalnok és bizalmatlanul kérdezte: — Ön oda akar menni?

— Igen — felelte John habozás nélkül.

És magában azt gondolta:

— Mindegy, csak el innen! El ebből a város-

ból, ahol felismertek s ahol minden percben le-
tartóztathatnák! Csak el innen, minél messzebb,
annál jobb...

Közben elővette az útlevelét és megmutatta a
hivatalnoknak. A hivatalnok megnézte és udva-
riasan adta vissza. Most már természetesnek ta-
lálta John hirtelen elhatározását. Utazgató ame-
rikainak vélte, akit szeszélye visz mindenfelé a
nagyvilágban...

A hivatalnok kiállította a jegyet s mikor John
szó nélkül kifizette a jegy árát dollárban, egy-
szerre egészen nyájas, sőt bizalmas lett hozzá.

— Én is szívesen mennék, — mondta John-
nak, — régi álmom, hogy elmegyek egyszer a
Gold Coastra...

A hajózási iroda hivatalnoka ezekután azt is
bevallotta, hogy ő még sosem ült hajón, pedig itt
született, ebben a városban. Nevetséges, dehát
ideköti a hivatal! A hajók jönnek, mennek, ő
pedig mindig itt marad. De ha sikerül egy kis tő-
két megtakarítani, legközelebb ő is kimegy a
Gold Coastra. Chinint és aszpirint fog magával
vinni, mert a hajósoktól tudja, hogy ilyesminek
a maláriás vidéken tízszeres ára van. Kitűnő üz-
leteket lehetne ilyesmivel csinálni...

John végre ismét az utcán volt a hajójeggyel a
zsebében.

Félnapja volt még a hajó indulásáig. Első gon-
dolata az volt, hogy most felmegy a hajóra és be-
zárkózik a kabinba. Addig ki sem jön, míg a
hajó nyílt vizeken nem lesz...

De aztán más jutott eszébe. Rendben van, innen el fog kerülni, de mit fog ott Afrikában, a Gold Coaston csinálni? Mihez fog kezdeni?

«Chininnel és aszpirinnel kitűnő üzleteket lehetne csinálni...»

— Megjátszom ezt a tippet — gondolta magában John.

Feltámadt benne a hazárdjátékos. Bement egy telefonfülkébe és a telefonkönyv címtárából gyorsan kikeresett egy céget, mely gyógyszer-árak nagyban eladásával foglalkozik.

Mindössze hatszáz dollárja volt már csak, abból ötszáz dollárért chinint és aszpirint vásárolt. A táskáján kívül most már két nagy dobozt is cipelt a hajóra...

...Már alkonyodott, amikor a hajó déli irányba fordult és nekivágott az Óceánnak...

*

A hajó kikötött.

Afrikában voltak, a Gold Coaston, Elmina kikötőjében.

John kiszállt. Egy kétkerekű kosárhintón, melyet egy gyors lábú fekete benszülött húzott, mint egy kuli, a városka lelegegánsabb hoteljébe vitette magát.

A lelegegánsabb hotel egy sárgára festett, egyemeletes épület volt. A szobájában minden bútortat meglehetősen rozoga volt, kivéve a hatalmas ágyat, melyet vastag szúnyogháló vett körül.

John lefeküdt az ágyba és nagy nyugalmat érzett.

zett. Nem törődött a jövővel. Úgy érezte, hogy a szűnyogháló megvédi nemcsak a szűnyogok, de az egész világot ellen...

Másnap körülnézett a városban és megpróbálta az áruját értékesíteni. A chinin és aszpirin valóban kapósnak bizonyult. Nem kapott ugyan tízszeres árat érte, mint ahogy Genovában a hajózási iroda hivatalnokai jósolták, de így is kitűnő üzletet csinált. Ezer dollárja volt, mire az üzletet lebonyolította, még meg is maradt valami a chininből és az aszpirinból, amit azért nem adott el, mert arra gondolt, hát-ha neki magának lesz szüksége rá?

Másnap egész nap ott ült a hotel bárjában. A következő nap is.

Harmadnap már unatkozott. Most itt volt Eliminában ezer dollárral a zsebében és nem tudta, hogy mit csináljon. Utazzon tovább? Hová? A jövő hétig semmiféle hajó nem indul innen...

Frici jutott az eszébe. Szégyenérzet és sajnó megbánás vett rajta erő! Vajjon mit gondol róla a lány, hogy ilyen brutálisan megszökött mellőle?

Kínozta magát ezzel a gondolatokkal egyideig, majd próbálta megvigasztalni önmagát:

— Még mindig jobb, mintha ott maradtam volna és elfogattam volna magamat...

A bár másik asztalánál egy szikár angol itta a whiskyt. John már az első nap is itt látta az angolt, mikor ideérkezett. Az angol most ájtott hozzá.

— Önnek van chininje és aszpirinje eladó?

— Sajnos, már nincs, — mondta John — nagyrészt eladtam. Csak saját használatomra maradt kisebb mennyiség...

— Kár — mondta az angol.

Együtt ittak tovább.

John megtudta, hogy az angol expedíciót szervez az őserdőbe.

Johnban egyszerre forró vágy támadt fel, hogy vele menjen. Már gyermekkorában is rendkívüli vonzódást érzett a természet iránt. Eszébe jutott, hogy gimnázista korában neki volt a legszebb botanikai gyűjteménye. De nem ez volt a legfontosabb oka, amiért szeretett volna az expedícióhoz csatlakozni. Arra gondolt, hogy milyen megnyugvás volna a számára, ha most elmehetne az őserdőbe. Igen, ha elbujhatna a világ elől, ha eltemetkezhetne a dzsungel mélyén, ott biztonságban érezné magát. Nem kellene félnie ismerősektől, detektívektől.

— Szeretnék csatlakozni az expedíciójához — mondta az angolnak.

Az angol bólintott.

— Mindjárt gondoltam, amikor megláttam, hogy velünk fog jönni...

19.

Már negyedik hónapja bolyongott az expedíció. Testet és lelket ölő nehézségek között vergődtek. Mocsarakon gázoltak keresztül, ahol bi-

valyokkal kellett vontatni az autót, míg végül egy mocsárban úgy megfeneklett, hogy ott kellett hagyni. Már nem vehették több hasznát a Fordnak, a benzinkészlet is elfogyott, ott kellett hagyni áldozatul Afrika pusztító szellemének, az ingoványnak és nyüzsgő férgeinek...

Aztán beértek az őserdőbe. Milliárd különös növény, madár, furcsa állatfajták. A négerek sötét bőren csillogva ragyogott a lombokon átszűrődő napsugár, ahogy egymás mögött haladva vitték fejükön a málhákat, mint a teherhordó állatok...

John néha megállt a növényzetet bámulni. Az idegei nyugodtak voltak, a természet csodái lefoglalták az érdeklődését. Óriási banánokat látott, majd apró termetű bennszülöttet, akik a banánokat szedték...

Egy néger falu közelében jártak, ahol megpihentek.

John megfigyelte, hogy a bennszülöttek elraktározzák a banánt, még pedig úgy, hogy az hónapokig eláll, anélkül, hogy a héja megbarnulna vagy a bele megkásásodna...

John érdeklődve nézte ezt a műveletet, el is magyaráztatta magának a törzs egyik vénével, akit ezért megajándékozott egy szivarral...

Aztán tovább mentek.

John a következő napokon észrevette, hogy egyes tárgyai eltűntek. Először a fésűje, aztán a zsebkése, majd az iránytűje veszett el.

Egy éjszaka lesbe állt a sátrá körül és megsípte a tolvajt. A néger szolgája volt!

John, aki látta, hogy az angol hogy bánik a négerekkel, maga is ehhez a módszerhez folyamodott. A súlyos korbáccsal úgy vágott végig szolgáján, hogy annak fekete bőrén egyszerre vörös csík jelent meg. A néger felemelte a karját, de John, aki az őserdőben megedződött, nem adott neki időt a védekezésre. A korbács újra lesujtott és csattogva, hasítva tépett véres csíkokat a négeren, aki ekkor már jajgatva fetrengett a földön...

John ekkor megfordult és bement a sátrába. Leült a ládájára és egyszerre valami fáradtság és szűgyen fogta el.

— Én is verést érdemelnék — gondolta magában — hiszen én is loptam... Sikkasztó vagyok...

Másnap felszedték a sátrat, az expedíció tovább ment. Az angol azt ajánlotta Johnnak, hogy ossza be a szolgáját a teherhordók közé, de John ott tartotta a négert továbbra is magánál. Nyugodtan adta ki neki a parancsokat, de kerülte a pillantását, mert a fekete szemekből furcsa, sötét gondolatokat vélt kiolvasni...

Egy hét múlva John maláriát kapott. Lázás; verejtékes testtel hánykolódott a sátrában.

Az a kevés chinin, amit magával hozott, az első három nap alatt elfogyott. Az angolnak is kevés chininje volt. John pedig csak most kezdett el igazán lázas lenni. Kitört rajta a krízis s

üglátszott, hogy ott pusztul el az őserdőben. Verejtékes arccal, deliriumos szemekkel feküdt a sátorban és úgy nézett maga elé, mint aki a halált lesi...

A függöny meglebbent és a néger szolga jött be a sátorba. Lassan közeledett Johnhoz. A kezében valami fehér por volt. Chinin! Lenyelette a gazdájával, aztán begöngyölte John-t a pokrócba. Este megint bejött és újabb chinint hozott. Uglátszik, egész chinin-készlete volt, amit útközben lopkodott össze a gazdájától...

Most visszaadta és meggyógyította vele John-t! ... Pár nap múlva John már annyira megerősödött, hogy folytathatta volna az utat. De az angol azt mondta neki:

— Örülök, hogy talpraállt! De most forduljon gyorsan vissza a dzsungelből, nehogy még egyszer itt érje a malária... Nem szabad kísértetni a sorsot...

John megindult visszafelé a néger szolgájával. Egy hónapig tartott, amíg vissza tudott vergődni Elminába. Magával akarta a négert is vinni a városba, de az a fejét rázta. Neki a vadon szabadsága kellett...

John neki adta a látcsövét. A néger vigyorgott, rettentően örült a látcsőnek. Látszott rajta, hogy bőséges jutalomnak találja azért, mert megmentette John életét...

John újra ott volt Elminában, a kis, egyemeletes hotelben. De csak egy napig járkált a városban, másnap újra ágynak esett. Kitört rajta

a malária. Mire hosszú idő múlva felkelt az ágyból, észrevette, hogy a hallása megromlott. A sok chinin félig megsüketítette...

Ekkor már pénze is alig volt. Az ezer dollár elment, az expedíció költségei, meg a betegség felemésztették.

— Csak elkerüljek valahogy ebből a pokolból — sóhajtott John.

A kikötőben egy öreg teherhajó állt, mely Észak-Amerikába indult. John felment a teherhajóra és beszélgetni kezdett a kapitánnyal. Felkínálta neki egész megmaradt vagyonát — húsz dollárt — ha elviszi érte Amerikába.

A kapitány beleegyezett. Elvégre John igazán kis tehertöbbletet jelentett.

20.

Megérkezett végre Csikágóba!

Igaz, hogy nem volt a zsebében több tíz centnél, de mégis itt volt a városban, ahol az anyja született és azt remélte, hogy ő is újjá születhetik...

Egyelőre a külvárosban bolyongott és éhes volt. A Kedzie Avenue sarkán egy népszónokot látott, amint egy szappanos ládáról beszélt egy csoport embernek. A szónoklat végén a szónok egyik társa kalappal a kezében gyűjteni kezdett a hallgatók között...

— Ügylátszik, ez itt szabad ipar — gondolta magában John s amint a szónok eltávozott, fel-

lépett a helyébe az üresen maradt dobogóra. Az eloszlott hallgatóság helyébe új közönség kezdett gyülekezni John köré.

John folytatta, amit az előbb a radikális szónoktól hallott. A társadalmi berendezkedés igazságtalanságairól beszélt. A sokszor elhangzott frázisok most is megtették hatásukat. Halk tetészésmoraj kísérte szavait. Már mintegy kétszáz ember állott körülötte...

Ekkor John lelépett a dobogóról és a kalapjával a kezében gyűjteni kezdett. A tömeg persze gyorsan elszéledt, de az első sorban állók mégis dobtak néhány pénzdarabot a kalapjába.

Két utcasarokkal feljebb megszámolta a pénzt. Valamivel több, mint öt dollár gyűlt egybe. Most már volt pénze ebédre, vacsorára, sőt szobát is bérelhetett egy hétre az öt dollárból...

Másnap hirdetés útján állást kapott egy ingatlan-irodában. Telekügynöknek vették fel. Azért alkalmazták, mert idegen nyelveket beszélt. A telkeket ugyanis kivándorolt németeknek, magyaroknak kellett eladnia, akik mind égtek a vágytól, hogy egy kis családi házat szerezzenek maguknak.

John kevés fizetést, de nagy jutalékot kapott. Mindjárt az első héten sikerült két üzletet lekötnie. A harmadik hó végén már jó ruhái voltak és néhány száz dollárja a bankban.

Ekkor eszébe jutott Frici...

Voltaképpen sose felejtette el Fricit. Mikor Csikágóba érkezett, az első naptól kezdve feléledt benne a vágy, hogy hírt halljon a lányról. Irt is levelet Genovába, de a levél „ismeretlen” jelzéssel jött vissza.

John most elhatározta, hogy felkeresi Frici nagynénjét, akinek a címét még mindig magánál hordta.

Izgalom fogta el, amikor megnyomta a kapu alatt a csengőt. Végre hírt fog hallana Friciről! Most végre megtudja, mi van vele!

Az ajtó kinyílt és John szíve egyszerre a torokban kezdett kalapálni. Egy ismeretlen nagynéni helyett — maga Frici állt előtte az ajtóban. Mikor meglátta John, az arcát lassú, forró vörösség öntötte el.

John viszont elhalványodott. Egy pillanatig sem gondolt arra a lehetőségre, hogy közben maga a lány is kivándorolhatott Amerikába. Nem volt elkészülve erre a találkozásra, nem tudta, mivel magyarázza a lány előtt azt a hirtelen eltűnést Genovából és így nem tudott mit mondani. Boldogan, de szánalmas zavarral hebegett.

Frici hamarabb visszanyerte a lélekjelenlétét.

— Jöjjön be — mondta egyszerűen Johnnak — bemutatom a nagynénémnek...

A nagynéni örömmel fogadta, mint Frici régi ismerősét, uzsonnát adott és mindenféléről beszélgettek. Csak a genovai ügyről nem. Mikor a

nagynéni kiment és egyedül maradtak, John kínosan és ügyetlenül kezdett bele valami magyarázatba. Mialatt eldadogta, maga is érezte, hogy a magyarázat nem kielégítő és Frici jól tudja, hogy messze van az igazságtól.

Frici azonban nem szólt semmit. Hallgatva vizsgálta John arcát. Aztán meglágyultak a vonásai. Mintha megsejtett volna valamit az igazságból. Vagy csak megsajnálta volna a férfi vergődését...?

— Jó — mondta csendesen — ne beszéljünk erről többet.

John boldogan ragadta meg a kis fehér kezét.

— Köszönöm, drágám. Hát akkor beszéljünk másról. A jövőről... *

Frici ajka megvonaglott a csók alatt.

— Szeretlek — suttogta John.

Frici behunyta a szemét. És a feje John mellére omlott. *

Most már folyton együtt voltak. John alig várta, hogy a napi munkája véget érjen és már rohant Fricihez.

Ujabban egyre gyakrabban beszéltek a jövőről.

— Miért nem próbál önállóan valamit? — kérdezte Frici.

John két hónap múlva önálló ingatlanforgalmi irodát nyitott. Megfeszített szorgalommal dolgozott. Az év végén már jelentékeny bankszámlája

volt, komoly forgalommal, ami pár ezer dollár hasznót mutatott ki...

Frici egy vállalatnál dolgozott, mint gép- és gyorsíró és így napközben nem láthatták egymást. De aztán önként jött a megoldás, hogy Frici belépjen John irodájába. Most már egész nap együtt voltak, együtt dolgoztak...

Frici nem célzott sose házasságra. De John érezte, hogy a lány azt várja tőle, hogy feleségül vegye. És John boldogan megtette volna, ha tudta volna, hogy oldja meg a problémát?

Arra nem érzett magában bátorságot, hogy bevallja a múltját. Hogy vallja be Fricinek, hogy kezdettől fogva hazugsággal tartotta? És mit használna vele, ha elmondaná Fricinek, hogy neki felesége van és hogy sikkasztó, akit most is bármely percben letartóztathatnak? Frici el is hidegülné tőle talán? Miért kötné reménytelenül hozzá és életét egy kalandorhoz? Nem, ezt nem lehet megkockáztatni...

John szenvedett s amikor néha Frici néma, kérdő pillantásával találkozott a szeme, zavarba jött. Majd melegen, bizonykodva mondta:

— Eljön mindennek az ideje, drágám. Csak előbb biztosítani kell a jövőt. Vagyont kell szerezni, hogy bizonyos régi adósságokat rendezhessek, mert addig nem rendelkezem magammal...

Frici vonásai ellágyultak és nem kérdezősködött tovább. Nem kérdezte, hogy mik ezek a régi adósságok, csak várt. Rábízta magát a férfitra,

És John sajátmagát is beleringatta abba az illuzióba, hogy az idő fog valami megoldást hozni. Egyelőre jól ment minden és boldog volt. Dolgozott és Frici ott volt mellette...

Csak néha — éjszaka — fogta el John-t valami nyugtalanság. A szobája ajtaját belülről mindig bezárta, nehogy álmában jöhessen be hozzá valaki. Újabban gyakran voltak szorongási álmai. Például azt álmodta, hogy Fricivel moziban ül s a jegyszedő kéri tőle a jegyeket. Amint átadja a jegyet, a jegyszedő megcsóválja a fejét s azt mondja, hogy a jegy hamis. John csodálkozva néz fel s akkor látja, hogy a jegyszedő tulajdonképpen egy detektív...

... Verejtékes homlokkal ébredt fel.

Másnap, irodájába menet az utcán ismerős arcot látott. Egy pesti arcot, Kontáét, aki a feleségével együtt úgy megriasztotta a genovai képtárban! Hát ezek is idekerültek Csikágóba? Úglátszik Konta csakugyan tönkrement, az a tizezer dollár lehetett egész vagyona s azért vándorolt ki Amerikába!

Hát már az egész világon keresztül üldözi a mult?

Riadtan fordult be egy mellékutcába! Eltűnni gyorsan! Kifutni akár a világból is!

Felsietett az irodájába és bezárkózott a szobájába. Tenyerébe hajtotta a fejét. A homloka forró volt. Alig tudott gondolkozni. Most mit csináljon? Itt nem maradhat többé. Minden nap ki van téve annak a lehetőségnek, hogy egyszer

szembe találkozik Kontával. Talán már most is meglátta...

Kopogtattak az ajtón. John felállt és rekedt izgalommal kérdezte:

— Ki az?

Határozottan érezte, hogy két detektív áll az ajtó előtt. Ha nem nyitja ki az ajtót, betörnek és úgy is letartóztatják. Jobb, ha nyugodtan viselkedik...

Felállt, az ajtóhoz ment és lassan kinyitotta. Csak az irodaszolga akart kérdezni valamit.

— Ezt nem lehet tovább bírni — gondolta John, mikor újra visszaült az íróasztalához. Pápiert vett elő és lázas sorokat vetett rá:

„Frici, drágám, bocsáss meg, de el kell válnunk egy időre. Nem magyarázhatom meg az okot, hogy miért, de hidd el, nem tehetek másként. Egyetlenem, szeretlek, úgy, ahogy még senkit sem szerettem az életben és esküszöm, hogy visszajövök érted. Könyörgöm, bocsásd meg ezt a lépésemet, amelyre a sors kényszerít. Ha csak egy kis szerelmet is érzel irántam, várjál rám, amíg visszajövök érted. Nem tudom, hogy mikor, de esküszöm, hogy újra fogunk találkozni. Akkor majd megmagyarázok mindent. Az isteni irgalom bizonyára meg fogja engedelni nekünk, hogy boldogok legyünk...”

Lezárta a levelet s otthagya az íróasztalán. Aztán a mellékajtón, úgyhogy Frici nem is látta, kisurrant az irodából.

Pár száz dollár készpénz volt a zsebében. Haza

sem ment, ruhát sem váltott, hanem egy taxit egyenesen kihajtatott a repülőtérre.

Az első repülőgép Dél-Amerika felé indult. Felült rá.

22.

San Joseban, Costa Ricában csavargott. A kikötőben egy fehér hajót látott.

A hajó — az Amerikai Egyesült Gyümölcs Tröszt fehér flottájának egyik hajója — banánt szállított. A banánok már régebben lehettek elraktározva, mert a héjuk barnulni kezdett.

Johnnak a nagy afrikai banán jutott az eszébe, s melyet a benszülöttek úgy tudnak elrakni, hogy egy évig is eláll.

Bement a tröszt helyi irodájába. Elmondta az igazgatóságnak, hogy Afrikában tapasztalatokat szerzett a banántermesztés körül s azt értékesíteni tudná a társaság javára.

— Rendben van — mondta elgondolkozva az igazgató —, megpróbálhatjuk. Természetesen, amíg be nem bizonyítja, amit mond, csak igen kis fizetést kaphat. De ha valóban hasznossá tudja tenni magát, annyit kereshet, amennyit akar...

Hat hónap múlva kiderült, hogy John igazat mondott. Bostonból, a tröszt központjából levél érkezett, amelyben érdeklődtek John után. A fizetése ekkor már heti 100 dollár volt. Egy újabb félév múlva felrendelték John-t a központba. Maga az elnök hívatta.

— Mr. Hoppner — mondta az elnök — új banántelegeket akarunk létesíteni. A világ bármelyik pontján. Mindegy, hogy hol. Amelyik a legalakalmasabb. Önre bizzuk, hogy válassza ki. Saját maga irányíthatja a termelést a saját módszerei szerint. Az utazási és kísérletezési költségeken felül az eddigi fizetése kétszeresét fogja kapni. Rendben van?

— Nem — mondta John.

— Hát mit kíván?

— Részesedést a fokozott termelés hasznából — felelte John merészen.

Az elnök gondolkozott.

— Olyan biztosra veszi a sikerét?

— Olyan biztosra.

Megállapodtak.

John megint utazott. Ismét hajón ült, tengeren járt, kísérleteket végzett, szigeteket vizsgált, míg végül megtalálta, amit keresett.

Megindult a munka. Újabb két év telt el, aminek a végén Johnnak nem kellett utaznia. Kísérleti laboratóriuma volt a központban, ha akarta, állandóan Bostonban lehetett, folyószámlája volt a bankban és részvényeket, osztalékot kapott a társaságtól...

Büszkeséget érzett, hogy a saját munkája révén jutott el idáig. Pár év múlva annyi pénze lesz, hogy jóvá teheti vele az ifjúkori bünt. Az ügye két év múlva elévül a törvények szerint. Akár haza is mehet majd. Elválík Matildtól, visszamegy Csikágóba Friciért s elveszi feleségül.

Csak az volt a baj, hogy fáradtnak érezte magát és egyre hosszabbnak találta a hátralévő időt.

— Türelem — biztatta magát — még másfél év... egy év... tíz hónap...

*

Nekifeküdt a munkának, hogy elkábita magát. Könyvet írt botanikai és gyümölcsstermesztési kísérleteiről. Öt kötetes tanulmány lett belőle.

Mikor elkészült a munkával, büszkén, szinte önkéntelenül a régi nevét írta rá: Hollánszky Róbert...

Aztán észrevette, kivakarta és szomorúan ráírta: John Hoppner. Gyűlölte ezt a nevet. Vissza akart változni, a régi énjét kereste...

Hat hónappal bűnügyének elévülése előtt úgy érezte, hogy nem bírja tovább. Gyónnia kellett valakinek. Bement az elnökhöz, megmutatta neki az öt kötetes tanulmányt, aztán beszélni kezdett. Elmondta, hogy mintegy tíz évvel ezelőtt nagy összeget sikkasztott és hogy ő tulajdonképpen nem John Hoppner...

— Hanem Hollánszky Róbert — mondta az elnök mosolyogva —, azt hiszi nem tudtuk? Mikor először magamhoz kérttem, már előzőleg érdeklődtem. Akkor már előttem volt a Pinkerton-iroda jelentése...

— És ön... nem adott át a rendőrségnek? — dadogta John.

— Na hallja — mosolygott tovább az elnök
=, egy embert, aki hasznot hajt a vállalatnak?
Majd komolyan hozzátette:

— És a társadalomnak is! ... Csak azért, mert
egyszer ifjúkorában megbotlott? Írja csak rá
arra a munkára, hogy Hollánszky Róbert...

A kezét nyújtotta. John némán szorította meg.
De a szeméből közben kicsordultak a könnyek...

Az utcán mélyet lélegzett. Úgy érezte magát,
mint egy börtönből kiszabadult rab. Vissza-
kapta a régi nevét. Újra Hollánszky Róbert
volt.

23.

Táviratozott a családjának, hogy él, jól van.
Értesítsék ügyéről, hogy pontosan mikor évül el?

Másnapra megkapta a választ, ami boldoggá
tette. Ne aggódjék, az elévülés már csak hetek
kérdése. Apa nyugalomban van. Matild elvált.

Olyan boldog volt, mint még soha. Az utcán
az első koldusnak egy húszdollárost nyomott a
kezébe. Hadd legyen annak is jó napja.

Tehát szabad lesz, egészen szabad! Matild is
elvált a távollétében... Egy új, boldog élet kez-
dődik. Most végre feleségül veheti Fricit! Ha
ugyan Frici még mindig vár rá! De hiszen ab-
ban a levélben megkérte, hogy várjon és Frici
nem olyan lány...

Kis szorongással gondolt arra a lehetőségre,
hogy Frici közben férjhez ment. De elűzte ma-
gától ezeket a gondolatokat. Ismerte Fricit és

bízott benne. Oh, egész biztos, hogy Frici még mindig vár rá...

Távíratozott Csikágóba, majd repülőgépre ült. Másnap reggel ott volt Frici nagynénjének a lakása előtt. Megnyomta a csengőt és újra olyan izgalmat érzett, mint mikor először állt ezelőtt az ajtó előtt.

De most nem Frici nyitott ajtót, hanem a nagynéni.

— Hol van Frici? — kérdezte Róbert.

A nagynéni nem felelt, csak bevezette a lakásba.

— Hol van Frici? — kérdezte Róbert ismét türelmetlenül.

A nagynéni még mindig nem felelt.

— Férjhez ment? — suttogta Róbert rekedten.

A néni megrázta a fejét. Aztán lenézett a földre és sóhajtott.

Róbert döbbenten, szinte segélykérő szemekkel nézett szét a szobában. A szeme megakadt egy gyászkeretes képen, mely Fricit ábrázolta.

24.

Személyvonaton ment vissza Bostonba.

Minek siessen? Fáradtan bolyongott a laboratóriumában. Nem volt kedve dolgozni többé. Ami tartalmat adhatott volna még az életének, azt elveszette...

Hetekig nem tudott mihez fogni. Aztán las-

san, mintahogy a téli pusztulás után a természet új életet fakaszt, új vágy csírázott ki a lelkében. Hazamenni! Visszamenni abba a városba, ahol született s ahol elvesztette a becsületét. Megmutatni, hogy lett valami, visszaszerezni az emberek becsülését...

Az ügye elévült, a törvény nem üldözheti. A károsultak ugyan magánperekkel támadhatják meg, követelhetik tőle elvesztett pénzüket, de annak egy részét már most is ki tudná fizetni.

Csak annyi pénzt kellene még szereznie, hogy mindent kifizethessen és ne zaklathassák többé. Akkor hazamegy.

De honnan szerezze meg ezt az összeget? Még négy-öt évi munka a vállalatnál s akkor talán együtt lenne a pénz! De ez túl sokáig tart, ezt már nem bírja kivárni.

Csak a mostani tőkéjét kellene megkétszerezni. A tőzsdén könnyű volna megcsinálni, Esetleg egy félév kell hozzá, de lehet, hogy rövidebb idő alatt is sikerül.

Kikérte az elnök tanácsát. Az elnök lebeszélte róla. Azt ajánlotta neki, hogy menjen a laboratóriumba és dolgozzék tovább.

— Persze, a vállalat érdekeit nézi — gondolta magában Róbert keserűen.

Kilépett a vállalatától, kivette minden járandóságát és részvényeket vásárolt. Egy hét alatt harmincezer dollárral emelkedett az értékük. Róbert a nyereségen is papirokat vásárolt, az egész vagyona részvényekben volt. Egy hétig

stagnált az áremelkedés, aztán jött az a bizonyos Fekete Csütörtök, mikor a Wall Streeten, a tőzsde előtt, hisztérikusan zokogó nők és zilált férfiak tolongtak és a felhőkarcolók ablakaiból tőzsdetagok vetették le magukat.

Róbert vagyona is elúszott.

Apatikusan járkált az utcán, mint akit bunkóval ütöttek fejbe. Most már mit csináljon?

Valaki a vállára tette a kezét. Az elnök állt előtte. Nem üdvözölte, csak ránézett Róbertre és mintha mindent kiolvasott volna az arcából.

— Én ajánlok valamit — mondta az elnök; mintha csak Róbert gondolataira felelne. — Van egy fiókunk Californiában. Átvettük Santa Rosában a Luther Burbank által alapított kísérleti botanikai telepet. Maga szépen odamegy, kap egy kis laboratóriumot, ott kísérletezhet, botanizálhat, amennyit akar, nem fogja zavarni senki és semmi. Annyi fizetést kap, amennyiből szerényen, de nyugodtan megél... Elmegy?

— Elmegyek — felelte Róbert.

25.

Róbert egy padon ült az üvegház mellett. Négy éve élt már itt s ezalatt bizonyos szokásai alakultak ki. Így például az is, hogy alkonyatkor kiült ide a padra az enyhe californiai levegőt élvezni.

Az öreg kertész jött arra a kordéjával. Eddig egy számárfogattal járt a kertész a telepen, de a

számár a napokban megdöglött s a kertész most lovat vásárolt helyette.

Róbert a kordé elé fogott állatot nézte. Öreg, fehér ló volt.

— Hogy hívják? — kérdezte a kertésztől.

— Nem tudom, még nem adtam neki nevet — felelte a kertész.

Kiabálva beszéltek egymással, mert az öreg kertész süket volt és Róbert hallása is annyira megromlott a chinintől kapott fülbaja óta, hogy gyakran hallócsövet kellett használnia.

Róbertet megkapta valami visszaemlékezés.

— Ajánlok egy nevet — mondta kesernyésen mosolyogva —, legyen Táltos a neve...

A kertész nem értette tisztán, le kellett neki írni egy darab papírra s onnan olvasta le motyogva, furcsa, angolos kiejtéssel:

— Táltosz... Táltosz...

Róbert a görcsös lábu, öreg, fehér lovat nézte borúsan.

A saját életére gondolt. Most már itt van negyedik éve. Nem is megy innen tovább. Nincs többé kedve kalandokra...

Hiszen már kevesebb ideig fog élni, mint amit eddig élt. A legnagyobb kaland, maga az élet, sem tart már sokáig. Az út végére ért és kezd sötétedni. Az élet, ez a nagy kaland, nem látszik előtte többé olyan csillogónak, mint amilyennek valaha a fiatalság álmodozásával képzelte. Lám, hiába próbált kibujni az életből, idegen

név alá menekülni, különféle életeket élni... Az ember csak egy életet élhet, a sajátját...

— Ho, Téltosz!... — kiáltott rá a kertész a lovára.

Az öreg lónak ugyanis valami bogara támadhatott, mert makacsul felszegte a fejét és nem akart indulni. Makrancosan állt előreterpesztett lábakkal.

— Ho, Téltosz!... — kiáltotta a kertész mégegyszer és rásuhintott az ostorral.

A vén fehér ló pettyhüdt bőre megrázkódott az ostorescapás alatt. Aztán lehajtotta a fejét és lassan megindult a kordéval.

Róbert csendesesen, hallgatva ült tovább a padon.

A földre nézett és a botjával vonalakat húzott a porba... — Hát érdemes volt?

VÉGE.

**Hetenkint 2 teljes regény!
Következő regényünk hétfőn
(vidéken kedden) jelenik meg**

TERNAY ISTVÁN

több remek *Világvárosi Regény* kitűnő írója írta soron következő regényünket, amelynek címe:

LESZALADT EGY CSILLAG.

Ez is, mint Ternay minden írása, friss, üde, ötletes és érdekfeszítő, olvasóinknak tehát örömük lesz benne.

150. számú keresztrejtvény

1	2	3		4	5	6		7	8	9
10				11				12		
13				14				15		
16			17					18		
		19		20				21		
22	23		24				25		26	
27							28			
29										
30							31			
32							33			
				34		35				
36	37		38					39		
40		41		42				43		
44				45				46		
47										

150. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1.Regények, a legjobb regényeket közli
10. Művészember
11. Fog teszi
12. ... Angeles
13. Tojás van ilyen (jobb volna, ha nem volna)
14. Esz, elme
15. Kipusztít
16. Német védőosztag
17. Maléria
18. Tagadószó
20. Tartó
22. Felvidéki város
25. Szintelen (fordítva írva)
27. Eltűr
28. Károly
29. A kelleténél többet magyaráz
30. Latin kötőszó (tehát)
31. Süteményféle
32. Rohan
33. Segéd lesz
34. Felesége van
36. A dolog magyarázata
38. Szereplő Eötvös br., A falu jegyzője c. regényében
39. Befelé
40. Régi hossz mérték
42. Hajna szerelmese a Zalám futásában (Vörösmarty)
43. Gázlómadár

44. Társadalombiztosító
45. Tereád
46. Földmivesszerszám
47. Egy régi sláger címe

FÜGGŐLEGES:

1. Ide ez a megfejtés vala-hogy nem «passzol»
2. Tollal is történhetik
3. Elcsen
4. Verne-regényhős (kapitány)
5. Lehár-dal, nagyon ismert
6. Bűtordarabok
7. Olgácska
8. Végzet
9. Koldus köszönete
19. Szeretetének (esetleg, sőt szerelmének) ad kifejezést
21. Hangszer
23. György
24. Ady: «Fülembe forró..... öntsetek!»
25. A zsiráfhoz hasonló ké-rődő állat, a Kongóban él
26. A részlet
34. Kihúzták a sorsjegyet
35. A szed ige felszólító mód-ban
37. Tű is van ilyen
39. Mindnyájunk leghőbb óhaja
41. Zenci hang
43. Kapocs van ilyen

A 149. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Parancsolat, 10. Ab, 11. Hasad, 12. De, 13. Banális, 14. Ok, 16. Daran, 17. Ki, 18. -tól, 20. San, 21. Szem, 23. Gitt, 24. Ero, 25. Aka, 26. Olasz király, 27. Eka, 28. A tó, 29. Adat, 30. Mona (Lisa), 32. Kít, 33. Rin, 34. Ek, 35. Balam, 39. AA, 40. Helyben, 41. En, 43. Nánás, 44. BO, 45. Körözölevél.

Függőleges: 1 Pakots, 2. Ab, 3. A had, 4. Nana, 5. Csárdás-királynő, 6. Sala, 7. Odm, 8. Ad, 9. Tekint, 15. Közledek. 17. Katalonia, 19. Lerakat, 20. Sikátor, 22. Mosat, 23. Garam, 29. A ke-rék, 31. Anatol, 35. Benő, 36. Aláz, 37. Abál, 38. mese, 42. Nő, 44. Bé.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos.

Az utolsó 25 szám a következő:

126. BÜKY GYÖRGY: Asszony a fronton
127. GYÖRGY LÁSZLÓ: Harc az aranyért.
128. ASZLÁNYI KÁROLY: Dráma a háztetőn.
129. TERNAY ISTVÁN: Zsuzsi pénztárcát talált.
130. LELESZY BÉLA: Bert és az ötlövetű.
131. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A gazdag házasság
132. GÖRÖG LÁSZLÓ: Ütem.
133. FORRÓ PÁL: Két asszony álarcbán
134. GOSZTONYI ÁDÁM: Harc az árnyékkal.
135. SZELES IMRE: Gyilkos a villában.
136. NAGY KÁROLY: Az első kaland.
137. LELESZY BÉLA: A repülő halál.
138. GYÖRGY LÁSZLÓ: A westbanki csata.
139. BÜKY GYÖRGY: A vészfék
140. TERNAY ISTVÁN: Az amerikai lány.
141. ASZLÁNYI KÁROLY: Hét pofon.
142. FORRÓ PÁL: Fizet a mult
143. GOSZTONYI ÁDÁM: Oklahoma ölete
144. LELESZY BÉLA: Ne aludj, Sid!
145. JUHÁSZ LAJOS: Ártatlan vagvok.
146. ASZLÁNYI KÁROLY: Nem félünk a farkastól.
147. BÜKY GYÖRGY: A fakir.
148. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Péntek éjjel.
149. LELESZY BÉLA: Arizona Milly.
150. GOSZTONYI ÁDÁM: 500.000 dollár.

